

че бѣше застрахованъ и съ нови заеми ние пакъ се нагърбихме и почнахме отново да го строимъ и въ 1930 г. салонътъ бѣше готовъ, но сега вече за 1,500,000 лв. и приспособенъ и за кино-театъръ. И днесъ севлиевци иматъ честта да слушатъ въ този салонъ разни театрални трупи, които, макаръ и да сме изолирани отъ желѣзници, тѣ пакъ често ги посещаватъ. И днесъ нашиятъ градъ е наредъ съ всички просвѣтени градове въ отечеството ни и си има свой театъръ на изкуството и мисльта.

Севлиево често ще има щастието да се радва на най-хубавото, което нашето родно искусство може да даде, защото не ще бѣде пренебрегнато отъ трупи и артисти. А за нашата младежъ има вече единъ приветливъ кжтъ, гдето спокойно да се ползуватъ отъ плодетъ на мисльта човѣшка.

Днесъ въ града ни има една любителска група, която често пжти съ своитъ весели и комични пиески много задоволява присжтствуващитъ и кара и най-замисленитъ често пжти да затѣгатъ ремъцитъ на кръста си.

18 декемврий 1934 г., гр. Севлиево.

КНЯЖЕСТВО БЪЛГАРИЯ

К. Иречекъ, 1899 г.

Стр. 896 „Севлиево (тур. Селви) лежи въ котловината между планини на лѣвия брѣгъ на Росица. Въ града комисия отъ млади българи ни заведоха въ театъра. Представлявахъ въ училищата ученици, въ полза на Памятника (1884 г.), който искатъ тукъ да издигнатъ на борцитъ за свободата презъ въстанието на 1876 г., което застъгна дори до порѣчието на горна Росица. Първия кжсъ бѣше нѣкоя отъ гръцки преведена драма „Дамонъ Пириасъ“. Актьоритъ въ неѣ се явиха съ огромни мустаци въ книжни войнишки шапки, червени манти и маслинови турски чехли; за окови служехъ желѣзарии, съ които се вързватъ конетъ на паша. Следъ това се игра българска комедия „Интизачия“ (наемателъ на данъцитъ), въ която майсторски се представляваше селска крѣпча съ всичкитъ ѣ подробности, съ почупени кермиди и съ неизбѣжното сбиване на края. Суфлѣори нѣмаше; оркестъра въ антрактитъ замѣстенъ съ гайдата. Публиката седѣше по училищнитъ столове и не пушеше“.

За театъра ето какво има въ книгата на П. Пешевъ, на стр. 9 и 10:

„Голѣма радостъ въ детинството ми създавахъ театралнитъ представления, за които имамъ неизгладими спомени, за да присжтствувамъ и на които безплатно съмъ се промѣквалъ скришомъ съ хитрини. Преставлявахъ тогава, начиная отъ 60-тѣ години, Райна Княгиня, Геновева и пр. Актьори бѣха първо: Пеньо Симеоновъ, Д-ръ Ст. Христовъ, Гочо Спиридоновъ, нѣкои